Jim Callahan omnibus

1

Jim Callahan omnibus

1

Martin Brouwers

Eveneens verschenen in deze reeks:

Jim Callahan omnibus 2
Jim Callahan omnibus 3

Alle verhalen zijn ook als losse boeken beschikbaar.

Martin Brouwers
Coverontwerp: Brave New Books/Martin Brouwers
ISBN: 9789402120202

Uitgeverij: Brave New Books

© 2013 Martin Brouwers
2e druk 2025

www.bravenewbooks.nl/martinbrouwers
martinbrouwersboeken@gmail.com

INHOUD

Avontuur in Londen
Blz. 7

Gewetenloos
Blz. 109

Topgeheim
Blz. 225

Avontuur in Londen

INHOUD

1. *Een vreemde ontmoeting*
2. *Niet alleen*
3. *Een teleurstellend gesprek*
4. *Bijeenkomst in de verffabriek*
5. *Terugkeer naar de fabriek*
6. *Eurotunnel 'Le Shuttle'*
7. *'The Atlantic Paddington Hotel London'*
8. *De verdwenen professor*
9. *Niemand thuis?*
10. *Achtervolging door Londen*
11. *Het 'London Eye'*
12. *Gepakt!*
13. *Een fonkelende ontdekking*
14. *Door het oog van de naald*
15. *Op het juiste spoor*
16. *Overpeinzingen*
17. *Informatie en chaos*
18. *Weerzien met landgenoten*
19. *Zo gewonnen… zo geronnen!*
20. *Opnieuw op de vlucht*
21. *Professor Mortimer… aangenaam*
22. *Finale!*
23. *Eindelijk vakantie?*
24. *Een gevaarlijk toetje*
25. *Een leuke verrassing*
26. *Oost West, Thuis Best*

1. Een vreemde ontmoeting

*J*e kunt je zomervakantie op twee manieren doorbrengen: gewoon zoals de meeste mensen dat doen, naar een leuke vakantiebestemming gaan en je vermaken op het strand en in de pretparken, óf zoals Jim Callahan dat doet.
Hoewel Jim zich er niet altijd van bewust is, is hij toch wel een beetje anders dan anderen… zijn natuurlijke neiging tot het avontuur is duidelijk ook sterker dan bij zijn leeftijdgenoten.
Het is dan ook ongetwijfeld deze neiging die hem vroeg of laat in een of ander zeer ongewoon avontuur moet doen storten. Dat staat vast.
Zijn eerste vakantiedag begint heel normaal. Samen met Mark, zijn klasgenoot en beste vriend, zou hij die dag de laatste voorbereidingen treffen voor hun vertrek naar Londen. Het was een regenachtige, benauwde zomerse dag en het leek hen het beste maar gewoon binnen te blijven en alleen voor het allernoodzakelijkste naar buiten te gaan.
'Mooi begin van de vakantie…' zei Mark teleurgesteld.
'Ach… trek het je niet aan,' antwoordde Jim die zich door het weer weinig liet beïnvloeden. 'Laten we ons schema voor Londen nog eens doornemen… misschien hebben we iets over het hoofd gezien…'
Mark lachte en zei hoofdschuddend: 'Je bent niet van plan om ook maar één minuut van je vakantie te verspillen hé? We hebben alle bezienswaardigheden al honderd keer op een rijtje gezet en ik denk niet dat ze er zo gauw enkele bijgebouwd hebben…'
'Je hebt gelijk,' zei Jim, 'laten we onze tickets en reserveringen nog eens even controleren. En laten we vooral onze ID's niet vergeten…'
Het zou een actieve, leerzame, maar ontspannen vakantie moeten worden voor Jim, zijn jongere zusje Sophie, zijn ouders en voor Mark.
Jim en Mark leerden elkaar kennen op school, doordat Jims ouders besloten hadden te verhuizen. Marks vader was door 'n ongeluk om het leven gekomen toen Mark nog heel jong

was. Zijn moeder was vaak neerslachtig en verdrietig. Ook haar gezondheid liet te wensen over.
Omdat ze het vaak moeilijk had was ze erg blij met de vriendschap tussen de twee jongens en de manier waarop Jim, zijn zusje en zijn ouders hem overal bij betrokken.
Beiden waren ze dan ook heel verheugd toen Jim Mark kwam vragen mee te gaan op zijn "ontdekkingstocht" door Londen. Voor Mark zat er anders toch geen vakantie in.
Nu was het de dag voor vertrek en het slechte weer had een beetje een domper op de feestvreugde gezet.
'Limonade…!' riep Jims moeder vanuit de keuken, 'Komen jullie het zelf even halen?'
Ook zij was druk bezig de laatste voorbereidingen te treffen. Op de keukentafel stonden enkele koffers uitgestald. Daarbij lag een vel papier en een balpen waarmee ze de lijst van mee te nemen spullen naliep.
'Hoe laat is pa thuis?' vroeg Jim terwijl hij twee glazen limonade van het aanrecht pakte.
'Het zal rond zes uur vanavond worden…' antwoordde zijn moeder al schrijvende.
Jim keek op zijn digitaal horloge.
'Het is nu pas half twee… dan hebben we nog tijd genoeg. Moeten we nog iets voor je meebrengen?'
Zijn moeder keek even op van het papier.
'Leuk dat je het vraagt maar ik zou niet weten wat.'
Terwijl de twee de deur uitrenden keek Jims moeder verloren naar de twee volle glazen limonade op het aanrecht.

Jim en Mark vlogen op hun mountainbikes de helling af. Het was 'n smal, zanderig binnendoor paadje naar de rand van de stad.
Toen ze bijna de verharde weg bereikt hadden knepen ze hard in hun remmen waardoor beide fietsen slipten en genoeg vaart minderden om veilig de weg op te kunnen rijden. Dit hadden ze al zo vaak gedaan en in 'n mum van tijd bevonden ze zich midden in het stadscentrum.
Het was rustig in de stad omdat de meeste mensen het afgelopen weekend al vertrokken waren.
Het was gestopt met regenen, maar nog warm en benauwd.

De twee jongens waren buiten adem van de woeste rit.
'Laten we 'n stukje lopen...' stelde Jim voor, '…kunnen we even bijkomen.'
'Goed idee…' antwoordde Mark hijgend terwijl ze afstapten en met de fiets aan de hand verder liepen.
Ze hadden afgesproken allebei een schrijfblok te kopen om hun bevindingen tijdens de vakantie in Engeland in te noteren. Het was voor beiden de eerste keer en ze zouden ongetwijfeld interessante en leuke dingen gaan zien.
Het zou alleen duizendmaal interessanter en spannender gaan worden dan Jim en Mark konden denken en de aanleiding daartoe diende zich al aan.
Na de fietsen voor het raam geparkeerd te hebben gingen de jongens de boekwinkel binnen. Het was 'n grote, moderne winkel waar zowel boeken, tijdschriften als kantoorartikelen te koop waren.
Er was echter niemand in de winkel, geen klanten en geen personeel.
'Vreemd,' zei Jim, 'waar is het personeel?'
'Ja…' antwoordde Mark, '…iemand kan hier zo de winkel leeghalen…' maar hij was nog niet uitgesproken of de twee hoorden een luide knal… alsof er 'n deur heel hard dichtsloeg maar het klonk als metaal.
'Dat komt van buiten…' zei Jim een beetje geschrokken. 'Kom op… laten we gaan kijken!'
'Zullen we dat nou wel doen?' reageerde Mark heel stilletjes, maar Jim was al onderweg naar de achterkant van de winkel.
Toen Jim de achterdeur opengooide keek hij uit op 'n kleine achterplaats, omringd door 'n stenen muur. Een grijze bestelbus versperde de doorgang naar de openstaande houten poort en plotseling zag Jim, half verscholen in de schaduw van de muur, het opvallende gezicht. Achter de bus stond een reus van een man.
Jims adem stokte even, verrast door de enorme gestalte met zijn vreemd uitziende hoofd.
'Schiet op sukkel!' riep iemand vanuit de auto. 'Wegwezen hier!' en de grote gestalte draaide zich om en liep naar de zijkant van het busje. De motor begon te loeien maar voordat de reusachtige man instapte draaide hij zich nog eenmaal om

naar Jim die nog steeds roerloos in de deuropening stond. Het opvallende gezicht was nu goed te zien, één oog was halfdicht, alsof het niet echt was en over zijn linkerwang liep 'n groot litteken. Zijn lippen waren gebarsten en zijn bleke gelaatskleur stak behoorlijk af tegen zijn ruige, zwarte haar.
Zijn smerige, kapotte kleren deden hem lijken op een of ander monster uit 'n griezelfilm en ondanks de regen rook hij bovendien behoorlijk.
Het leek of hij aarzelde… naar Jim toe wilde komen maar hij keerde zich om toen hij Mark naast Jim in de deuropening zag staan. Mark liet 'n kreet van verbazing.
'Allemensen… wat is dat?' en op dat moment sloeg het autoportier dicht en spoot het busje met piepende banden de poort uit.
'Goeiedag Jim… wat was dat voor 'n figuur?' zei Mark geschrokken.
'Dát…' antwoordde Jim, '…dát… ik heb geen flauw idee, maar goed zag het er niet uit… en het is evenmin goed wat hier op de grond ligt…' Voor de jongens op de grond lag iets wat op een grote plas bloed leek en druppels liepen richting de plaats waar het busje had gestaan.
'Oh boy, Jim…' zei Mark stilletjes, '…hier is iets goed mis… laten we de politie maar bellen. Gelukkig heb jij natuurlijk het kenteken van die bus onthouden…'
'De politie kunnen we bellen, maar een kenteken onthouden van een auto met een nauwelijks nog leesbare kentekenplaat is erg moeilijk…' antwoordde Jim.

2. Niet alleen

*N*adat Jim via 112 het voorval gemeld had arriveerde de politie binnen vijf minuten. Twee politiemannen stapten de winkel binnen en volgden Mark naar de achterplaats. Daar stond Jim, in de regen, met 'n paraplu die hij behoedzaam boven de rode plas hield.
'Denk dat jullie maar even naar het bureau moeten bellen…' zei hij tegen de agenten, '…lijkt mij dat dit hier onderzocht moet worden!'

Twee uur later stonden Jim en Mark weer buiten het politiebureau.
De agenten hadden inderdaad Forensische Opsporing gebeld en de winkel doorzocht. Ze konden niets verdachts vinden… maar ook geen personeel. Nadat een rechercheur een buisje met de rode vloeistof gevuld had werden Jim en Mark verzocht mee te gaan naar het bureau voor een verslag van het gebeurde.
Daar de politie er niet zeker van was of het om een misdrijf ging moesten de twee blijven tot de winkeleigenaar opgespoord was en de vloeistof onderzocht was.
De eigenaar meldde zich na 'n half uur op het bureau, nadat hij het briefje van de politie op de afgesloten winkeldeur had gelezen.
Hij verklaarde een telefoontje gekregen te hebben van zijn zieke moeder in het tehuis en was nogal gehaast vertrokken. Daarbij was hij vergeten de winkel af te sluiten. Omdat het zomervakantie is heeft hij geen personeel in de winkel.
De man kon echter niet verklaren wat op het achterplein gebeurd was en ook het bloed op de grond was voor hem 'n raadsel.
Iedereen mocht, na 'n verklaring afgelegd te hebben, weer naar huis, máár ze moesten bereikbaar blijven voor de politie. Als de uitslag van het sporenonderzoek er zou zijn zou de politie hen misschien opnieuw willen spreken.
Jim en Mark liepen met de fiets aan de hand richting huis. Ze spraken niet, maar Mark zag dat Jim diep in gedachten

verzonken was. Het leek alsof Mark iets voelde aankomen. Hij bedacht dat deze vakantie weleens een hele bijzondere kon gaan worden. Ze liepen door… richting huis, tenminste… tot Jim vlak voor de zanderige helling naar hun huis plotseling stilstond.
'Nee hé…' reageerde Mark, '…ik had het kunnen weten. Zeg het maar…' en hij keek Jim aan.
'Natuurlijk… wat stom…' zei Jim, '…dat de politie daar niet aan gedacht heeft… kom op!' en hij sprong op zijn fiets en zette het op 'n trappen.
Mark kon alleen maar hetzelfde doen en zei zachtjes: 'Waarom de politie daar niet aan gedacht heeft? Simpel… die heten geen Jim Callahan…' Hij vroeg zich af wat Jim bedoelde.
Het begon nu harder te regenen en Mark ging naast Jim rijden. Hun hoofden een beetje schuin houdend om de regen uit hun gezicht te houden reden ze met behoorlijke snelheid richting haven.
Met half dichtgeknepen ogen riep Jim naar Mark: 'Dat busje… het had niet alleen een slecht leesbare kentekenplaat… het stuur zat aan de andere kant!'
Hij zag Mark verbaasd kijken.
'Het was 'n Engels busje…!' riep hij.
'Ja, nou en?!' riep Mark terug, '…die zijn er wel meer…!'
'Zeker…!' riep Jim, 'maar hoeveel zouden er zijn die naar verf en thinner ruiken? Dat rook ik namelijk op die achterplaats, kwam uit die bus en ook die man stonk ernaar…!'
Mark dacht even na.
'Nou je het zegt. Dan komt het misschien van die Engelse verffabriek… aan de haven…'
'Precies…' riep Jim, '…ligt wel voor de hand…' en hij stuurde linksaf de brede asfaltweg op langs het water. Hier bevonden zich enkele fabrieken en loodsen waaronder een Engels bedrijf dat iets met verf deed.
Terwijl ze de fabriek naderden minderden ze automatisch snelheid en Mark begon zich af te vragen of ze hier wel verstandig aan deden. Hadden ze dit niet beter eerst aan de politie kunnen melden?
Tussen twee gebouwen in flitsten twee lichten aan.
Twee koplampen.

Ze kwamen langzaam in beweging en volgden de twee fietsers.
Jim had het eerst nog niet door… maar de auto achter hen was de enige op het terrein. Waarom bleef hij zo ver achter hen? En dat geluid…
Voorzichtig keek hij achterom en schrok… het was het grijze, Engelse busje. Hij herkende het meteen.
'Mark…!' riep hij door de regen, 'niet schrikken maar we hebben bezoek… achter ons…!'
'Wat doen we nu, Jim?!' riep Mark een beetje in paniek terug.
'Langzaam doorfietsen… bedenk wel iets…!' riep Jim en ze trapten rustig door. Veel verder konden ze echter niet daar ze haast het portiershuisje van de fabriek genaderd waren. Jim zag niemand binnen en de slagboom was dicht. Zou het sowieso wel verstandig zijn hier naar binnen te gaan?
'Mark!' riep hij, '…let op, zometeen schieten we naar links… daar dat smalle pad op, over dat talud naar boven. Steken we meteen de weg over, tillen de fietsen op en over de vangrail. En dan: wegwezen!'
'Oké!' was Marks antwoord en hij wachtte op het sein van Jim.
Plotseling begon de motor van het busje achter hen te loeien en kwam het met veel lawaai op hen af.
Jim riep: 'Nu!' en beide jongens gooiden hun stuur naar links, knalden over 'n behoorlijke hobbel en schoten het zandpad op, naar boven. Toen ze bovenaan waren zagen ze dat het busje met 'n klap tegen de helling reed, met z'n bumper in het zand knalde en dat de deuren opengingen.
'Kom op Mark… oversteken en over die vangrail!' riep Jim naar zijn vriend en ze fietsten zo hard ze maar konden naar de andere kant. Een passerende automobilist schrok van de twee plotseling overstekende fietsers en trapte op de rem.
Eenmaal in het midden aangekomen tilden ze de fietsen op, sprongen over de vangrail en vervolgens weer op hun fietsen. Achter zich hoorden ze het getoeter van enkele auto's waar Jim uit opmaakte dat ze nog steeds achtervolgd werden. Waarschijnlijk door iemand te voet.
Eenmaal de weg overgestoken te zijn konden de jongens weer snelheid gaan maken en reden zo snel ze maar konden

terug… richting politiebureau.
Hun achtervolgers ver achter zich latend…

3. Een teleurstellend gesprek

*E*enmaal terug op het politiebureau wachtte de twee een merkwaardige verrassing. De agenten die ze eerder gesproken hadden waren niet meer op het bureau en het duurde zeker een kwartier voor ze door 'n andere agent te woord werden gestaan.
De agent verzocht hen even te gaan zitten op een van de houten stoelen in de hal en hij verdween weer.
Toen hij even later terugkwam had hij een map bij zich die hij opensloeg en er een vel papier uit haalde.
Zelf nam hij niet de moeite te gaan zitten.
'Zo jongens,' begon hij zijn verhaal, 'ik begrijp dat jullie iets kwijt willen?' Hij zag duidelijk dat Jim en Mark iets wilden vertellen. Beiden zaten te draaien op het puntje van hun stoel.
'Jazeker,' begon Jim, 'het gaat over dat busje… dat busje van de winkel. We hebben het daarnet weer gezien en…'
'Oh ja…ik lees het hier,' onderbrak de agent hem. 'Vertel maar verder, oh…moment, hier zit 'n briefje bij,' en terwijl hij het briefje stond te lezen keken Jim en Mark elkaar verbaasd aan.
'Goed jongens… ik lees hier dat de zaak gesloten is. Jullie worden bedankt voor jullie hulp. Dat was het dan,' zei de agent.
'Hoe bedoelt u… dat was het dan?' vroeg Jim verontwaardigd. 'We zijn zojuist achtervolgd door datzelfde busje… en dat bloed dan dat we op de achterplaats hebben gevonden?'
'Dat bloed? Oh ja… hier staat dat dat onderzocht is, alleen…' en hij stopte even terwijl hij verder las, '…alleen bleek het geen bloed te zijn, maar…' en hij stopte weer even, '…verf!'
'Verf?' riepen Jim en Mark in koor. 'Het was geen bloed… maar verf?' vroeg Jim nogmaals. 'En het busje dan dat ons zojuist achtervolgde? En dat griezelfiguur dan dat bij dat busje hoorde?'
De agent liet 'n diepe zucht en las alles nog eens rustig over. 'Tja jongens… het was gewoon verf. Er zijn geen sporen van een misdrijf gevonden dus verder kunnen we hier niets mee en er is geen wet tegen mensen die er wat anders uitzien. Het

spijt me…'
Jim was niet van plan het zo snel op te geven. Dat er iets vreemds en ernstigs gebeurd was stond voor hem vast.
'En dat busje dan?' zei Jim, 'dat dat busje iets te maken heeft met verf en die Engelse verffabriek bij de haven hebben we al ontdekt. We komen er net vandaan… met dat busje op onze hielen.'
'Sorry jongens…' zei de agent, 'ik kan jullie niet verder helpen. Er blijkt geen enkele aanleiding te zijn dit verder te onderzoeken. Ook de winkeleigenaar heeft verder niets verdachts gemeld. Het dossier is gesloten.'
Jim keek even bedenkelijk en vroeg: 'Maar wat deed dat busje daar dan?'
De agent keek opnieuw op zijn papier.
'Tja…hier staat dat de winkelier vermoedde dat het een leverancier was, die spullen kwam brengen… of ophalen.'
Een beetje teleurgesteld keken de jongens elkaar aan.
Jim had genoeg gehoord en besloot het hier maar bij te laten… in elk geval wat dit gesprek betrof.
'Oké, dank u wel agent,' zei hij.
De jongens stonden op, gaven de agent 'n hand en verlieten het bureau weer. Eenmaal buiten keek Jim Mark met een strak gezicht en een fonkeling in zijn ogen aan.
'Mark,' begon hij, 'hier klopt iets niet. Het kan voor de politie wel een gesloten zaak zijn, maar ik denk er anders over.'
'Natuurlijk…' antwoordde Mark zuchtend, '…ik had niet anders van je verwacht.'
Jim vervolgde: 'Waarom zouden we daarnet achtervolgd zijn? Er moet iets aan de hand zijn…'
Mark dacht even na, zou hij het wagen? Hij probeerde het. 'Jim, luister eens, misschien was het inderdaad 'n leverancier daar bij die winkel en wie zegt dat dat busje ons achtervolgde op dat terrein? Misschien werden we terwijl we de weg overstaken helemaal niet achtervolgd. Het regende en we waren geschrokken. Misschien dáchten we dat we wat zagen achter ons. Misschien was er helemaal niets…'
Jim keek Mark aan, zijn gezicht stond heel serieus en zijn blik Was vernietigend. Nog voordat hij kon uitvallen riep Mark: 'Oké… sorry… het is al goed. Het was maar 'n gedachte. Maar

wat wil je nu gaan doen?'
Jim bedaarde wat, dacht even na en zei: 'We gaan dit verder uitpluizen, maar laten we nu eerst maar eens naar huis gaan. Het is bijna zes uur en mijn vader zal zo thuiskomen. Laten we maar zorgen op tijd te zijn voor het avondeten, kom op…' en de twee sprongen weer op de fietsen.

Het avondeten verliep erg rustig daar de twee jongens niet erg spraakzaam waren. Soms keek Jims vader of moeder hen aan, probeerden 'n gesprek op gang te brengen, maar tevergeefs. Toen Jim en Mark ook na het eten, 's avonds, hun zwijgzaamheid voortzetten werden Jims ouders wat ongerust. Een beetje enthousiasme hadden ze wel verwacht, het was immers de avond voor hun vertrek naar Engeland.
Drie weken naar Londen is toch best 'n leuk vooruitzicht, dachten ze. Jim en Mark hadden toch ook duidelijk laten blijken dat ze dat 'n heel goed idee vonden. Ze waren echt heel enthousiast geweest en meteen met aftellen begonnen.
De twee hadden meteen 'n lijst gemaakt van mee te nemen spullen en bij de bibliotheek hadden ze het nodige materiaal verzameld.
Ook hadden ze samen heel wat uurtjes achter de computer gezeten om op het internet informatie te verzamelen. Al met al was er al heel wat tijd in gestoken.
En nu… nu zwegen ze. Keken elkaar af en toe aan… maar zwegen.
'Jongens,' begon Jims vader, 'hoe staat het bij jullie? Alles ingepakt?'
Jim schrok op en keek zijn vader aan. 'Hé? Wat is er? Goed hoor…' zei hij…

Een kilometer verderop, in de Engelse verffabriek, voerden drie mannen een nogal verhit gesprek. Ze stonden in een muf ruikend kantoortje. In een hoek, op een houten stoel, zat de vierde, de enorme man met het ongewone gezicht.
Hij keek naar beneden en bewoog nauwelijks. Het was alsof hij moeilijk ademde en af en toe hoestte hij zo hard dat de drie anderen stopten met praten en hun hoofd naar hem toe draaiden.

Vervolgens trokken ze ’n vies gezicht en vervolgden het gesprek.

4. Bijeenkomst in de verffabriek

'*S*telletje stommelingen!' riep de man in het keurige pak die klaarblijkelijk de baas was. 'Stommelingen, ik hoop voor jullie dat het hierbij blijft. Als die twee knapen, of de politie, gaan rondneuzen en ze komen hier terecht, dan hangen jullie!'
Aan deze man was niets vriendelijks te bespeuren. Ondanks zijn nette pak gedroeg hij zich als 'n woeste stier en zwaaide heen en weer lopend met zijn vuist.
Een van de andere mannen probeerde voorzichtig iets te zeggen.
'Ja maar baas, wij hadden toch ook niet op pottenkijkers gerekend. Wat konden wij daar nou aan doen?'
'Dáár konden jullie misschien niets aan doen, maar door jullie idiote achtervolging hier, vóór de fabriek, hebben jullie ze wellicht nóg nieuwsgieriger gemaakt! We mogen van geluk spreken dat de politie hier nog niet binnen staat!'
'Dat heb ik geregeld baas,' zei de winkeleigenaar die ook aanwezig was. 'De politie denkt dat ik onverwachts naar m'n zieke moeder moest. Ze vermoeden helemaal niets.'
'Jij sukkel…' kreeg hij als reactie, '…als jij de deur achter je op slot had gedaan, had er helemaal niemand binnen kunnen komen!' en hij keek de man woest aan.
Deze deinsde achteruit en waagde het niet nog iets te zeggen.
Uiteindelijk werd de man in het nette pak iets rustiger, keek naar de voorovergebogen reus en zei op kalme toon: 'Misschien hadden jullie Giant hier z'n gang moeten laten gaan, misschien had hij ze beter uit de weg kunnen ruimen. De tijd zal het uitwijzen.'
Op dat moment flitste er 'n rode lamp boven de deur aan en uit.
'Daar heb je het gedonder al!' bulderde het "pak". 'Kijk snel wie het is en hoop maar dat het de politie niet is!' en onmiddellijk schoten de winkelier en zijn compagnon het kantoor uit.
Tien seconden later vloog de deur weer open en hijgend bleven de twee in de deuropening staan.
'Geen politie…' hijgde de winkelier.

‘Mooi…’ was de reactie van het “pak”, ‘wie dan wel?’
De winkelier zweeg even en antwoordde toen, heel zachtjes: ‘De Engelsen…’
Toen leek het alsof er ’n bom barstte, het hele kantoor galmde en zowel de winkelier als zijn compagnon doken ineen toen de man in het nette pak opnieuw een uitbarsting van woede kreeg en bulderde met ’n stem als de donder zelf: ‘Nóg mooier! Ook dát nog! Dat is nog erger dan de politie en trouwens, ze horen hier nu helemaal nog niet te zijn!’
Alleen de reus in de hoek bleef onbeweeglijk zitten en trok zich van het alles niets aan.
‘Goed,’ ging de man verder en probeerde zich kalm te houden. ‘Goed, jullie houden je mond en laten zéker niets los over wat er gebeurd is. De klus is geklaard en daarmee uit. Laat ze maar over de brug komen en we zijn klaar met ze. Als ze horen dat er getuigen zijn, zijn we er allemaal geweest. Ik heb jullie gewaarschuwd voor deze jongens!’
Het volgende moment klonken er voetstappen die snel naderbij kwamen.
Zenuwachtig verscholen de winkelier en zijn maat zich achter het “pak” en namen zich voor absoluut niets te zeggen.
De voetstappen klonken steeds dichterbij. Toen was het stil. In de deuropening verscheen ’n gestalte, slank, lang en er onberispelijk uitziend in zijn kostuum met grijze hoed.
Zijn kostuum, inclusief de hoed, moest nog tien keer zo duur zijn als dat van de baas, dacht de winkelier.
Toen hij meer in het licht kwam was goed te zien dat het ’n jonger iemand was, ’n keurig uitziende, *gladde* jongen die je voor geen cent zou vertrouwen.
Aan z’n gezicht kon je zien dat je met hem niet kon spotten, hij ging over lijken. En dat is letterlijk bedoeld.
‘Hello Peter…’ sprak hij heel rustig in keurig Engels. ‘How are you?’
‘Goedenavond, mister Sheppard’ zei het “pak”, dat dus Peter bleek te heten. ‘We verwachtten u nu nog niet. De deal zou toch morgenavond plaatsvinden?’
‘Ach Peter…’ antwoordde de lange Engelsman, ‘…we houden graag alles een beetje in de gaten. Mij kwam ter ore dat de klus al geklaard is, maar er zijn wat complicaties geweest. Het

leek mij beter maar niet langer te wachten.'
Nu werd ook Peter een beetje zenuwachtig. Hoe kon de Engelsman dat nu weten?
Hij stamelde: 'Natuurlijk… u hebt gelijk. Waarom wachten? De lading ligt in de loods. Die complicaties stellen trouwens niets voor, alles is geregeld…'
'Goed zo!' riep de lange Engelsman enthousiast, 'goed zo, kom… laten we 'ns gaan kijken!'
Peter, zelf ook een schrander onderhandelaar, zei: 'Met alle respect mister Sheppard, graag zouden we nu onze vergoeding zien. Het is 'n vrij ongewone klus geweest…'
'Natuurlijk Peter,' zei de Engelsman glimlachend. 'Natuurlijk wil je je verdiende loon hebben…' en hij knipte met z'n vingers. Terwijl vier potige mannen die duidelijk niet veel goeds van plan waren het kantoor binnenkwamen riep Peter naar de reus in de hoek: 'Giant! Snel, pak ze!'
Iedereen zag hoe de reus opstond en met twee grote stappen al bij de indrukwekkende groep was. Onder luid gegrom haalde hij uit met een van zijn reusachtige armen met aan het eind een reuzenhand en maaide de geschrokken mannen tegen de grond.
Daarna bukte hij, pakte er een op en gooide hem over de tafel naar de andere kant van het kantoor. Opnieuw bukte hij zich, greep nummer twee en smeet deze tegen de houten muur die het bijna begaf. Nummer drie gooide hij achter nummer vier aan die het op een lopen zette en zonder om te kijken uit het zicht verdween.
De baas van het stel, mister Sheppard, bleef geschrokken achter.
'Peter… wat heb je daar nou?' zei hij, '…uit welk riool heb je dát monster getrokken?'
'Dát…' antwoordde Peter, '…dát is mijn levensverzekering en hij heeft vanavond zijn nut bewezen, Mister Sheppard. Dat was niet zo netjes van u, wat die jongens van u van plan waren!'
'Ach,' zei mister Sheppard, 'je moet het ook van mijn kant zien. Bij een belangrijke zaak als deze kun je nu eenmaal geen getuigen gebruiken, die zijn er nu wel en jullie blijken nu eenmaal niet erg betrouwbaar te zijn. Het spijt me, Peter.'

‘Dan spijt het mij ook mister Sheppard…’ was de reactie van peter, ‘…dan gaat deze deal niet door…’
Mister Sheppard begon te lachen.
‘Ik denk het wel… denk je echt dat we maar met z’n vijven hierheen gekomen zijn? Nog enkele seconden en je zult niet weten wat je overkomt…’
Toen draaide hij zich razendsnel om en nog voor iemand iets kon doen vloog hij de deur uit. Giant wilde hem achterna maar werd door Peter teruggeroepen. Het was te laat.
‘Zei ik jullie niet dat die Engelsen pas écht problemen geven?’ zei Peter tegen zijn maten. ‘Nu zien dat we hier wegkomen, en snel ook!’ en hij had het nog niet gezegd of er klonk zoveel lawaai in de fabriekshal dat het leek alsof er ’n leger binnenstormde. Voetstappen en stemmen kwamen snel hun kant op en dit zou voor het clubje slecht af gaan lopen.
‘Kom op, de achterdeur voor ze dat doorhebben!’ riep Peter en de drie mannen renden het kantoor uit, richting achterdeur met Giant achter hen aan sjokkend.
Mister Sheppard en z’n kornuiten troffen alleen nog maar ’n leeg kantoor aan en voordat hij doorhad dat ze de achterdeur van de fabriek genomen hadden waren Peter en zijn maten al gevlogen.
Achtervolgen had geen zin want mister Sheppard wist dat ze zo op de openbare weg zouden zijn en zich zo in de bewoonde wereld zouden bevinden. Ze konden alle kanten op. Nee… Peter en zijn vrienden kwamen later wel.
Nu eerst maar eens naar de lading gaan kijken!

5. Terugkeer naar de fabriek

*H*et was ondertussen tien uur ‘s avonds geworden. Het regende niet meer maar het begon donker te worden en het was erg benauwd buiten omdat het nog behoorlijk warm was.
Mark vond het tijd om naar huis te gaan en Jim wilde ’n stukje met hem meefietsen. Maar dat was niet het enige dat hij wilde.
Mark had hem door. Jim fietste nooit met hem mee naar huis. Hij had wel ’n vermoeden wat Jim van plan was.
Zodra ze op de fietsen zaten kwam de aap uit de mouw. ‘Mark, luister eens,’ begon Jim, ‘het laat me niet los. Er is iets gebeurd dat niet in de haak is. Misschien is het de moeite niet waard en we zullen heel voorzichtig moeten zijn. Als we nu even terug naar die fabriek fietsen en even rondneuzen weten we het zeker. Dan kunnen we het laten rusten, naar bed en morgen door die stenen pijp de zoute plas die ze de Noordzee noemen oversteken. Wat denk je ervan?’
Mark hoefde niet lang na te denken daar hij al had geweten dat Jim dit zou gaan vragen.
‘Goed, hoe kan het ook anders. We gaan even kijken en daarna sluiten we deze dag af,’ antwoordde hij gelaten.

Even later bereikten ze de haven en daar was, in de verte, de Engelse verffabriek. Het zag er nog net zo verlaten uit als die middag. Deze keer stapten ze af en liepen, nu wat dichter tegen de boskant aan, behoedzaam verder.
Ook nu weer was er geen bewaker of portier te bekennen.
Ze legden de fietsen in de bosjes, tegen het grote hek, zodat niemand ze zou zien liggen. Vervolgens glipten ze langs het portiershokje en renden naar de fabriek.
Jim besloot niet meteen naar de deur te gaan maar eerst door wat ramen naar binnen te gluren. Alles stil en donker. De deur van de fabriek was op slot. Wat nu? Eerst maar een rondje eromheen dan, misschien dient zich ’n andere oplossing aan, dacht Jim. Mark volgde hem voorzichtig.
Aan de achterkant van de fabriek gekomen trok iets anders

Jims aandacht.
Op ongeveer vijftig meter van de fabriek bevond zich 'n grote loods van ijzeren platen en een rond, ijzeren dak.
Nu was het niet de loods die Jims aandacht trok maar wel de vorm van het voertuig dat naast de loods stond, half verscholen in de bosjes en vanaf de voorkant van de fabriek absoluut niet te zien.
Terwijl de twee dichterbij kwamen werd duidelijk dat het hetzelfde busje was dat ze bij de winkel hadden gezien en dat hen later achtervolgd had.
Het stond er verlaten bij, deels bedekt met een kapot zeil en nauwelijks leesbare kentekenplaten.
'Dat is 'm…' zei Jim zachtjes.
'Ja,' antwoordde Mark. 'En wat nu?'
'Kijken of hij open is… er zal vast geen alarm op zitten…' zei Jim een beetje glimlachend. Hij glipte tussen de ijzeren wand van de loods en het busje door en keek door het zijraam van de bus naar binnen.
'Niet veel te zien,' zei hij, haalde een zakdoek tevoorschijn die hij om zijn hand deed en trok aan de portierhendel. Hij was niet echt verbaasd toen deze meteen meegaf en de deur openging.
Hij tilde een voet op en klom voorzichtig in het busje. Het rook inderdaad naar verf en thinner. Maar hij leek nog iets anders te ruiken. Eerst probeerde hij het lichtknopje boven de voorruit, onder het dak. Kapot… geen licht. Dan maar niet. Hij keek op het dashboard, in het kastje, op en onder de stoelen en op de grond.
Niets bijzonders, alleen veel viezigheid.
Hij klom er weer uit en keek naar Mark die aan de achterkant stond te wachten.
'Nu de achterkant,' zei hij terwijl hij zich weer terugwerkte door de smalle opening.
Ook de achterklep kon hij moeiteloos opentrekken, maar toen hij dit deed was het alsof ze een klap in het gezicht kregen.
Een ongelofelijke luchtmengeling van verf en thinner kwam hen tegemoet. Even deinsden ze terug om adem te halen. Toen besloot Jim toch maar in te stappen en even snel rond te

kijken.
Terwijl hij probeerde zo weinig mogelijk te ademen zochten zijn vingers opnieuw naar een lichtknopje. Deze keer vond hij er geen.
Wel voelde hij dat zijn vingers door de viezigheid gleden, nat, smerig en stinkend.
Juist toen hij er genoeg van had en weer uit wilde stappen voelde hij iets eigenaardigs. Een glazen voorwerp met daarnaast een stuk stof.
Zijn met zijn zakdoek bedekte vingers grepen het en hij sprong hoestend uit het busje. Hij moest eerst diep ademhalen en even bijkomen voor hij kon zien wat hij gepakt had. Mark was naast hem komen staan en had zijn hand op Jim's schouder gelegd.
Jim hield zijn hand op en liet Mark zien wat hij gevonden had.
'Een flesje en een doek,' zei Mark, 'wat wil je daar nou mee?'
'Ja,' zei Jim, 'een flesje en 'n doek. Maar ruik eens aan die doek…' en hij hield hem onder Marks neus.
Deze snoof voorzichtig, wankelde en viel bijna om.
'Allemensen,' riep hij uit, 'wat is dát voor rommel. Ik val zowat flauw!'
'Precies…' was Jims reactie, 'dat is hier ook de bedoeling van. Dit is waarschijnlijk chloroform, een bedwelmende vloeistof en in dit flesje moet het gezeten hebben. De doek is ervan doordrenkt geweest. Maar er lag nog meer in dat busje…'
Hij legde het flesje en de doek terug en liep naar de achterkant van het busje.
Hij graaide erin en trok er een flink stuk gerafeld touw uit.
Samen met het touw viel er nog iets uit de bus. Jim raapte het op en beiden zeiden ze in koor: 'Een schoen?'

6. 'Eurotunnel Le Shuttle'

*H*et was 'n prachtige dinsdagochtend. Het regende niet meer en het was nog niet te warm. Alles wees erop dat dit 'n perfecte dag zou gaan worden. De oversteek naar Engeland zouden ze met 'Eurotunnel Le Shuttle' gaan maken. De hogesnelheidstrein die de afstand van vijftig kilometer door de Eurotunnel onder het Engelse Kanaal zou gaan overbruggen in ongeveer vijfendertig minuten.
Jim had hier lang naar uitgezien, maar sinds hun macabere ontdekking de vorige avond vond hij het moeilijk zijn gedachten erbij te houden. Ze hadden afgesproken erover te zwijgen en te laten rusten tot ze teruggekeerd waren uit Engeland. Als ze dit aan de politie zouden melden zouden ze wellicht opnieuw op het politiebureau moeten verschijnen en zou hun vakantie misschien in het honderd lopen. Bovendien hadden ze niet op dat terrein mogen komen.
Ze zouden proberen er gedurende hun vakantie in Engeland niet meer aan te denken, ook om het voor de rest van de familie niet te verpesten.
Ze hadden niet al te veel bagage en Jims vader had lang tevoren al twee kamers in een hotel in Londen geboekt.
De koffers waren hoofdzakelijk gevuld met kleding. Iedereen had ermee ingestemd de mobiele telefoons thuis te laten zodat Jims vader bij thuiskomst niet met torenhoge rekeningen geconfronteerd zou worden. In het buitenland bellen en internet gebruiken was nu eenmaal erg duur. Alleen Jims vader had zijn mobiele telefoon bij, voor gebruik in een noodsituatie. De jongens hadden hier echter helemaal geen problemen mee. Bellen en internetten kon zeker ook in het hotel en in de verschillende internetcafés.
Na de koffers ingeladen en alle reisdocumenten nogmaals gecontroleerd te hebben gaf Jims vader het sein om in te stappen. Enkele minuten later verliet de Seat Cordoba de oprit en reed de weg op richting Mark en zijn moeder.
Ze waren nog maar nauwelijks de straat ingedraaid of Mark kwam al naar buiten met een flinke koffer.
Ook hij deed goed zijn best zijn gedachten bij de vakantie te

houden en begroette Jims familie heel enthousiast. Wat ’n geluk dat hij mee mocht.
Ook zijn moeder was hier blij om en wist dat hij in goede handen was. Na elkaar begroet te hebben en de koffer in de kofferbak geplaatst te hebben namen ze afscheid en zette Jims vader de auto in beweging.
Met luid getoeter reden ze de straat uit, de stad verlatend, richting snelweg.

Om twaalf uur ’s middags, na ’n rustige rit van ongeveer tweeëneenhalf uur, arriveerden ze in de plaats Coquelles in Calais, Frankrijk, bij de ‘Eurotunnel Calais Terminal’.
Het was ’n machtig gezicht de reusachtige parkeerterreinen en de toegangswegen naar de treinen te zien. Voor de treinstations lag een lange rij incheckkantoren waar het op dit moment gelukkig nog niet al te druk was.
Hun trein zou vertrekken om één minuut over half drie, dus was er nog genoeg tijd om alles te regelen.
Terwijl Jims ouders zich naar de incheckbalies begaven besloten Jim, zijn zusje en Mark de winkels te bezoeken.
Wellicht vonden ze nog wat interessante informatie over de tunnel en de treinen.
Na het lezen van enkele brochures waren ze het ermee eens dat de Eurotunnel, oftewel de Kanaaltunnel, toch wel ’n technisch wonder genoemd kon worden.
Na er ongeveer tien jaar aan gebouwd te hebben, door Franse en Engelse arbeiders, was hij in 1994 geopend.
Sindsdien waren er al meer dan zestig miljoen mensen doorheen gegaan, meer dan de hele bevolking van Engeland bij elkaar!
Het gaat eigenlijk om drie tunnels waarvan een van de buitenste bestemd is voor de Shuttles, treinen bedoeld voor vrachtvervoer, vrachtauto’s en gewone auto’s en de andere voor de Eurostar, de hogesnelheidstrein die je van Brussel of Parijs rechtstreeks naar Londen brengt.
De middelste, kleine tunnel is de servicetunnel die met buizen in verbinding staat met de twee grote tunnels. Deze is ook in noodsituaties te gebruiken.

De tunnels zijn vijftig meter lang, waarvan negenendertig meter onder de zee doorloopt, de langste onderwatertunnels ter wereld.
Wat ze nog het indrukwekkendst vonden was het feit dat de tunnels zich veertig meter onder de bodem van het Engelse Kanaal bevinden.
'Dat is 'n heleboel zand en water boven je…' merkte Mark droogjes op.
Ze zouden reizen met een snelheid van meer dan tweehonderd kilometer per uur. De trein haalt in de tunnel 'n snelheid van bijna driehonderd kilometer per uur en rijdt naar Londen in één uur en tweeëntwintig minuten.
Door de opwinding vergaten Jim en Mark heel even wat ze de dag daarvoor hadden meegemaakt.
Dit was nog maar het begin van hun reis. Ook in Londen zelf zouden ze genoeg afleiding krijgen. Daar was Jim nu van overtuigd. Op zijn horloge kijkend en zijn ID gereedhoudend voor de paspoortcontrole, begaf Jim zich tenslotte met zijn zusje en Mark naar zijn ouders. Klaar om aan boord te gaan zodra het sein gegeven werd. Hij verheugde zich echt op de komende drie weken.
Wat Jim niet wist was dat ze in Londen opnieuw met onaangename verrassingen te maken zouden krijgen.

Ook mister Sheppard met zijn kornuiten had besloten terug te keren naar Londen, waar het hoofdkwartier van hun criminele organisatie zich bevond en Jim en Mark zouden al spoedig opnieuw in hun smerige zaakjes gemengd worden…

7. 'The Atlantic Paddington Hotel London'

*N*a de auto in de autotrein geparkeerd te hebben konden ze gewoon bij de auto blijven. Even de benen strekken of in de auto blijven zitten, het kon allebei. Vanwege de vakantie waren de rijtuigen helemaal gevuld met auto's en ook enkele motoren die allemaal netjes in een lange rij achter elkaar opgesteld stonden.
Toen de trein begon te rijden verdween hij vrijwel meteen in de tunnel om hem vijfendertig minuten later weer te verlaten in het Engelse Folkstone, daar halt te houden en de auto's en motoren de trein weer uit te laten rijden. Ook de auto van de familie verliet de trein. Ze hadden besloten de reis zoveel mogelijk met de auto af te leggen in plaats van met de trein door te rijden naar 'St. Pancras International' in Londen.
Nu begon de rit door het mooie Engelse landschap dat bestond uit prachtige groene velden met goed in het blad staande bomen.
Het gezelschap passeerde schilderachtige plaatsjes en iedereen genoot er dan ook van.
Jims vader deed zijn best aan de linkerkant van de weg te blijven rijden, zoals dat in Engeland hoort, hetgeen hem vrij goed afging.
De rit naar Londen verliep voorspoedig, maar eenmaal in de hoofdstad aangekomen viel het Jims vader toch tegen. Het was verschrikkelijk druk. Jim had zijn blik gericht op het navigatiescherm op de voorruit en las voor zijn vader de straten voor, richting Queens Gardens.
Pa had zijn handen vol de auto door het centrum van Londen te manoeuvreren en deed zijn uiterste best niet verkeerd te rijden.
Uiteindelijk lukte het om zonder één verkeerde afslag te pakken naar het hotel te rijden en iedereen slaakte dan ook 'n zucht van verlichting toen het mooie portaal van 'The Atlantic Paddington Hotel London' in zicht kwam.
De gevel gaf 'n statige aanblik. Ook de ontvangsthal en de balie zagen er heel netjes en praktisch uit zonder overdadige luxe.

Het was een voordelig twee-sterren hotel, zes verdiepingen hoog en goed voor tweehonderdentwaalf kamers.
Wat goed te zien was aan de nieuwe lak en vloerbedekking was het feit dat het onlangs een opknapbeurt had gehad.
Na ingecheckt te zijn en de sleutels in ontvangst genomen te hebben, begaven ze zich naar hun hotelkamers. Jims ouders deelden hun kamer met zijn zusje en Jim zelf deelde zijn kamer met Mark.
Het waren nette kamers, voorzien van douche en toilet plus tv en telefoon. Van alle gemakken voorzien dus.
's Morgens zou er beneden in het restaurant een ontbijt voor ze klaarstaan en de kamers zouden elke dag schoongemaakt en de bedden opgemaakt worden.
Tot zover was iedereen dik tevreden met de keuze die ze gemaakt hadden.
Helaas kun je in Engeland niet betalen met euro's dus had Jims vader gezorgd voor Engelse ponden én kaartjes voor de metro want daar zouden ze zeker gebruik van gaan maken. Jim en Mark stopten het geld en de kaartjes in hun broekzak.
'Kom op Mark… even opfrissen en dan de stad in. Ik heb honger…' zei Jim enthousiast.
'Anders ik wel…' antwoordde Mark, '…zou wel iets warms lusten. Ben echt benieuwd wat we gaan vinden.'
'Nou en of…' ging Jim verder, '…maar vóór we vertrekken eerst beneden wat drinken. Heb een prachtig restaurant gezien. De rest zal ook wel dorst hebben…' en inderdaad, ook de rest van de familie zag, na een vermoeiende reis, 'n kort bezoekje aan het restaurant wel zitten.
Daarna zouden ze zich door 'n taxi naar het centrum laten brengen en op zoek gaan naar 'n goede eetgelegenheid. Iedereen had trek en dit zou hun eerste avond worden in Londen, de op twee na grootste stad ter wereld met zijn bijna dertien miljoen inwoners.
Ja, Jim zag het wel zitten hier, om verschillende redenen.
De taxi bracht het gezelschap naar St. Christopher's Place, een klein voetgangersgebied in het winkelcentrum met verschillende terrasjes en restaurants.
Na heerlijk gegeten en gedronken te hebben in een van de restaurants stelde Jims vader voor terug naar het hotel te

gaan.
Ook Jims zusje was moe en wilde graag terug. Jim en Mark keken elkaar aan en hadden beide dezelfde gedachte.
'Sorry Pa,' zei Jim, 'als jullie het niet erg vinden zouden Mark en ik graag nog wat willen gaan bezichtigen. Zou dat mogen?'
Jims vader dacht even na. 'Goed… als jullie vóór elf uur in het hotel zijn vind ik het prima. Blijf goed bij elkaar en probeer niet te verdwalen. Londen is een grote stad.'
Hij besefte dat Jim en zijn vriend schrander genoeg waren en ze zouden zichzelf nooit onnodig in gevaar brengen.
Ze lieten de twee dan ook met 'n gerust hart achter en namen de taxi, terug naar het hotel.

Hoewel het al na negenen was, was het nog steeds aangenaam warm en helemaal nog niet donker.
'Waar wilde je naartoe?' vroeg Mark aan Jim.
Jim hoefde niet na te denken.
'Heb je gezien hoe prachtig dit gedeelte van het centrum eruit ziet? Alsof je in 'n heel andere tijd bent. Prachtige, oude gebouwen, smalle straten maar propvol winkels. Van alles en nog wat. Heb je de ouderwetse straatnaambordjes gezien en de uithangborden bij de winkels? Met wat duisternis en regen erbij waan je je zo in 'n oud detectiveverhaal van Sherlock Holmes.'
Mark zat Jim aan te kijken met 'n blik van: hoe kom je daar nou weer op?
'Wist je trouwens dat vlakbij het hotel het 'Sherlock Holmes Museum' is gevestigd?' ging Jim door. 'Wat zou ik daar graag eens een bezoekje aan brengen. Mark, je weet toch wel wie Sherlock Holmes is?' vroeg hij daar hij nog steeds het verbaasde gezicht van Mark op hem gericht zag.
'Natuurlijk…' antwoordde Mark, 'wie kent Shaslik Holemens niet?'
'Ha ha… ik begrijp het al…' was Jims reactie die begreep dat Mark hem een beetje voor de gek hield. 'Even geen speurwerk meer, zin om de benen te gaan strekken? Het stikt hier van de beroemde winkels, al zullen ze nu wel gesloten zijn. Maar dat maakt het ook minder druk op straat. Kunnen we rustig rondkijken…'

‘Prima!’ antwoordde Mark en ze verlieten het restaurant.
Jim en Mark wandelden door straten als New Bond Street, Old Bond Street en Davies Street, waar de bekendste juweliers ter wereld gevestigd zijn.
Hier kun je terecht voor de mooiste parels, diamanten en de duurste horloges.
Zelfs de ‘Queen’, koningin Elisabeth van Engeland, koopt hier haar juwelen.
Dit alles maakte op de jongens wel een machtige indruk en het was duidelijk waarom Londen een van de belangrijkste steden ter wereld was.
Ook waren ze vastbesloten deze vakantie een bezoekje aan ‘Buckingham Palace’, het Koninklijk Paleis, te brengen wat hier vlakbij was… maar ondertussen was het half elf geworden.
Het was inmiddels donker aan het worden en de jongens besloten bij station ‘Bond Street’ een taxi te gaan zoeken.
Ze hadden afgesproken dat ze overdag de metro zouden nemen en ‘s avonds voor een wat veiligere oplossing zouden kiezen. De taxi in dit geval.
Eenmaal aangekomen op het station viel Jims oog plotseling op een krantenkop van de ‘Evening Standard’, voor velen de belangrijkste krant van Londen.
Een jongeman hield een stapel kranten in één arm vast en reikte met z’n andere hand de jongens een exemplaar aan.
Geschrokken van het bericht op de voorpagina nam Jim de krant aan en graaide in zijn broekzak voor wat kleingeld. Hij kon niet geloven wat hij daar las…

8. De verdwenen professor

*H*et artikel op de voorpagina van de 'Evening Standard' deed Jims hart sneller kloppen en samen met Mark las hij:

'British Paint' factory in The Netherlands linked to missing professor!

('British Paint' fabriek in Nederland in verband gebracht met vermiste professor!)

"Dankzij een samenwerkingsverband tussen het Engelse Interpol en een rechercheteam van de Nederlandse politie zijn afgelopen nacht nieuwe feiten boven tafel gekomen aangaande de zaak van de vermiste Britse professor Sir A.G.M.E. Mortimer. Van de onlangs verdwenen professor ontbrak tot op gisteravond nog elk spoor. Naar aanleiding van een aantal tips heeft de politie afgelopen nacht een inval gedaan in de 'British Paint' fabriek in Nederland alwaar een aantal sporen duidelijk wezen op de aanwezigheid van Sir Mortimer. Niemand van het bedrijf was bereikbaar en de politie heeft dan ook het terrein verzegeld en onder bewaking gesteld. Daar het onderzoek nog loopt wil de politie geen verdere mededelingen doen. Het onderzoek wordt zowel hier als in Nederland voortgezet."

Na dit gelezen te hebben bleven de jongens als aan de grond genageld staan.
'Nu kunnen we 'n begin maken met het oplossen van de puzzel,' zei Jim, 'de eerste stukjes kunnen we leggen…'
'Dus tóch…' was Marks reactie, '…dus er is tóch iets aan de hand. Ik had het eigenlijk kunnen weten, met jou in de buurt bedoel ik…' en hij keek Jim aan.
'Dank je wel,' antwoordde deze, 'ik zoek geen problemen op,